

[Alfred Jensen.]

skattenedsættelse, har ikke vist vilje til en besparelse på dette område.

Der er naturligvis også muligheder for andre besparelser end dem, der kan opnås på de militære budgetter, og derfor har man haft visse forhåbninger til det udvalg, der nu i henhold til forliget nedsættes for at finde frem til beløb, der kan spares. Jeg må dog sige, at mine forhåbninger er ikke særlig store. Jeg har set altfor meget af den slags til, at jeg har noget som helst håb om, at det, man når frem til, er besparelser, der betyder lettelse af skatte trykket på den mindre bemidlede del af befolkningen. Hvad vi hidtil har set, når der tales om besparelser, er jo anvisninger på at spare på de sociale udgifter, men besparelser på dette område, ja, det kan selvfølgelig betyde en sænkning af skatteudskrivningen, men det betyder ikke, at den mindre bemidlede del af befolkningen bliver bedre stillet, tværtimod, det betyder, at den bliver dårligere stillet. Derfor har jeg som sagt ikke meget håb til de resultater, et sådant udvalg vil kunne nå frem til.

Vi har konstateret både ved behandlingen af disse lovforslag og ved debatterne ude omkring, at det, man særlig lægger vægt på, er at begrænse forbruget for den brede befolkning. Denne forbrugsbegrænsning, indkomstopsgning eller hvad man nu vil kalde det, er ikke noget nyt. Den har været holdt frem som det forløsende middel gennem de sidste ti år. Den startede allerede i 1939 med forelæggelsen af en del skattelovforslag omhandlende direkte skatter og forbrugsafgifter, og den er gang på gang blevet ført videre. Hver gang har man lovet os, at resultatet skulle blive det bedste, men gennem årene har det vist sig, at alle disse forbrugsindskrænkninger har ført til, at kårene er blevet dårligere for den mindre bemidlede del af befolkningen. De, der havde nok, har imidlertid tjent på dem. Der er ikke alene tjent af værnemagerne under krigen, også i perioden derefter er der tjent meget mere end nogensinde før, og så er man faktisk ikke nået frem til en stabilitet, som sikrer den del af befolkningen, der har måttet begrænse forbruget, trykke kår. Priserne stiger, og selvom det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) taler om, at vi forventede prisstigninger, og nu gav det udseende af, at noget sådant ikke ville ske, er det en kendsgerning, at der er prisstigninger i vente så at sige på alle områder . . . (Poul Hansen [Kalundborg]): På grund af dette forslag?). Også på grund af dette forslag vil der komme

prisstigninger, det skal jeg komme tilbage til senere. Prisstigningerne er i gang og vil ramme på så at sige alle områder, og dog havde man lovet, at bare forbruget blev indskrænket, skulle det nok komme til at gå.

Almindelige mennesker kan ikke få deres penge til at slå til, de handlende klager sig, og det er med fuld ret, fordi en forbrugsbegrænsning føles på alle områder og også må påvirke beskæftigelsen her i landet. Dertil kommer, at arbejdsløsheden er i stigning til trods for forbrugsbegrænsningen og har fået en karakter, som den ikke har haft siden 30'erne, d. v. s. den kommer til at ramme ganske bestemte dele af befolkningen aldeles urimeligt hårdt.

Både finansministeren og handelsministeren har i denne sidste periode klaget over de økonomiske forhold, som landet befinder sig i, og finansministeren har stillet ekstra forbrugsbegrænsning i udsigt. Jeg tør desværre ikke håbe, at disse forudsigelser fra finansministerens side ikke går i opfyldelse. Tværtimod, vi må regne med, at de kommer, og det vil sige, at forholdene bliver endnu værre. Hertil kommer, at den såkaldte liberalisering af vor udenrigshandel vil betyde en yderligere svækkelse af industrien. Se blot på, hvordan industriens folk omtaler den, og tag så i betragtning, at den vil medføre en stigning i arbejdsløshedstallet. Nye titusinder vil blive kastet ud i arbejdsløsheden uden chance for i den nærmeste fremtid at komme i beskæftigelse igen. Det er fremtidsperspektiverne, men det var jo allerede galt i fjor sommer, fordi arbejdsløshedstallet lå betydeligt over det arbejdsløshedstal, vi havde i 1948. Ikke desto mindre var der ministre, der talte om, at vi lå lunt i svinget, og at det så godt ud for Danmark. Hvordan kan det se godt ud for Danmark, når brede lag af dette lands befolkning ikke er i stand til at klare de daglige udgifter, skatterne, prisstigningerne, og når tusinder går arbejdsløse? Man glemmer vist, at dette land består af mere end den overklasse, der noterer de store udbytter i aktieselskaberne, at dette land også består af det arbejdende folk, og at de udbyttes velstand ikke er ensbetydende med, at det arbejdende folk har velstand, snarere tværtimod. Der er ligeledes en ting, man også glemmer, og det er, at denne overklasse ikke kan eksistere uden det arbejdende folk, men omvendt kan det arbejdende folk godt eksistere uden den snyltende del af overklassen. Det bør man ikke glemme, når vi skal tage stilling til de problemer, vi står overfor, og det bør man ikke glemme, når man omtaler det forlig, der ligger her på